

ANGUILES DE TERRA

Toni Cucarella

MOR UN LLADRE EN CAURE DAL TABAIX D'UN EDIFICI

Catarroja, 19 setembre (Agències).

M.M.S., de quaranta-cinc anys, va morir ahir en caure daltabaix d'un edifici de dotze altures a l'Avinguda del Països Catalans. El mort, conegut pel sobrenom de "l'Anguila", tenia diversos judicis pendents per robatori en cases i pisos.

És un bar de "menjars casolans", segons que diu el rètol en el vidre de la porta d'entrada. Solc passar sovint per la vora, i el cartell sempre anuncia:

Menú del dia: 7'50 €
1r plat
2n plat
Postres, ví o aigua i cafè

Avui, en canvi, el cartell proclama:

*Menú especial del dia: 10 €
All-i-pebre
2n plat
Postres, ví o aigua i cafè*

Barat, l'all-i-pebre, pense: deu haver hagut invasió d'anguiles a l'Albufera. Entre cap a dins. En aquest bar se'n foten de la llei antitabac: fumaguera densa com una boira. Ja n'hi ha alguns, d'entaulats: obrers que treballen per la redor, alguns abillats amb granota. En alt, una ampla televisió de pantalla d'LCD que ningú no atèn. Faig una ullada arreu pel local i el veig tot d'una. És en un racó. Dina sol. No va d'uniforme. M'hi acoste.

–Hola –dic.

Sobre la taula ja hi ha el tapet de paper i els coberts, i una botella de vi (sense marca, “de la casa”), un got a mitjan i un plateret de cacaus amb corfa. Ell alça el cap i em mira. No respon la meua salutació. Abaixa el cap i pisca un cacau del plateret. El prem entre els dits i la corfa cruix. Trau les molles i se les posa en la boca, just entre les dents. Jo tire arrere una cadira i m'assec al seu costat.

–Era un mitja merda –diu, mentre rosega cacau–. No sé quin interès...

–A l'estiu no hi ha notícies –dic–, i cal omplir els periòdics.

–Qui no té faena, déu li'n dóna –sentencia.

Estic convençut que em costarà posar molta borumballa de la meua collita: ell no em regalarà un bri de literatura.

–Com va anar la cosa? –pregunte, al recte.

–Res... Casualitat –diu, desganat–. Jo havia acabat el torn i me'n tornava cap casa. Mitjanit passada. En això que una dona salta al carrer cridant, esbalaïda: «Lladres, lladres!» Li dic que sóc policia i ella em diu que el lladre ha enfilat escales amunt, cap al terrat. Faig com que tire cap a l'ascensor i la dona em diu que el lladre l'ha desbaratat. Mire cap amunt, tot el llarguïssim tram d'escala que m'espera: dotze pisos! Pense en tots els escalons que hi ha i en els dos paquets de Ducados que em xame cada dia. Així i tot arree cap amunt.

Atura el relat. Potser li ha faltat de sobte l'alè en recordar la pujada. Fa un glop de vi,

s'empíula un Ducados i reprèn la crònica dels fets:

–Quan he arribat dalt de tot, la porta era oberta i jo no podia ni alenar. Ja portava la pipa entre mans, per si un cas. Isc al terrat, ataüllant-ho tot, buscant-hi el lladre. El terrat desert. No pot haver botat a un altre edifici: a un cosat hi ha el carrer i l'altre edifici que hi havia el derrocaren una setmana arrere, per fer-hi un bloc nou. I en això que sent una veu, fluixa, com un lament, que demana auxili. Pense que potser és una trampa i m'hi acoste a poc a poc, amb el canó de la pipa per davant. Arribe fins a la barana del terrat, aboque el cap i me'l veig: potser se li ha traspintat que han assolat l'edifi del costat i ha botat sense recordar-se'n. Ara s'aguanta com pot en el voladís de la curta teulada. Em suplica: «Ajuda'm...» Jo garde la pipa, em referme en un ferro de la barana, xafe el voladís i estire el cos tant com puc per agafar-lo. I l'agafe. El tinc agafat per la monyica. L'estire. Però, hòstia puta, que se m'esmuny com una anguila...

–Com una anguila... –remarque.

–Com una anguila... –reitera.

–De fet li deien l'Anguila –dic.

–Sí –corrobora–: l'Anguila.

Silenci.

–Avui hi ha all-i-pebre de menú... –dic– A mi no m'agrada l'anguila...

–Demana el combinat número 5.

–El cinc? –pregunte.

–Sí: ou, llomello i creïlles... Jo el demanaré. A mi tampoc no m'agrada l'anguila... –diu, com un eco abofegat; i mentre ho diu es torca les mans amb un tovalló, com si les tinguera esvaroses.